

NYNÍ

Úterý 27. prosince 2016

Slyším liják, jako by nesmlouvavá armáda drobných nehtů ťukala na sklo a pokoušela se mě probudit z bezedného spánku. Představuji si, že když se těm vzteklým ťuknutím nepovede přerušit kouzlo, promění se v slzy a ty plačtivě stékají po skle. Zřejmě je noc, vládne větší ticho než předtím. Vymyslím si, že můžu vstát, dojít k oknu a natáhnout ruku ven, cítit na kůži déšť a vzhlížet k noční obloze. Toužím po tom a uvažuji, jestli ještě někdy uvidím hvězdy. Všichni jsme stvořeni z masa a hvězd, ale nakonec se proměníme v prach. Měli bychom zářit, dokud to jde.

Jsem sama, ale v hlavě pořád slyším Paulův hlas. *Drž se.* Snažím se, ale věci mi pořád unikají ze sevření. Nechápu, proč se s Claire hádali, vždycky spolu vycházeli dobře. Moje sestra je mladší než já, ale odjakživa byla o krok přede mnou. Lidi nám říkají, že jsme si podobné, ale ona je krásná blondýna a já spíš tmavovlasá neúspěšná imitace. Ona byla ta nová a zdokonalená verze dcery, jakou mí rodiče chtěli odjakživa a považovali ji za dokonalou. Já si to ze začátku myslela taky, ale když přišla k nám do rodiny, na mě se zapomnělo. Naši ji nikdy nepoznali jako já, neviděli, co jsem viděla já.

Cítím, že se propadám do spánku. Bráním se mu, jak jen to jde, a když už se chystám podlehnout, dveře se otevrou.

Vím, že je to ona.

Claire vždycky používala stejný parfém jako moje máma, má zažité zvyky. A vždycky se voní až moc. Cítím i drobný závan vůně jejího šatstva, jak pomalu prochází pokojem. Nejspíš má na sobě něco přiléhavého a ženského, něco tak malého, že bych se do toho nevešla. Slyším ťukání nízkých podpatků a uvažuji, na co se asi dívá. Dává si načas. Je sama.

Přitáhne si židli a usadí se u postele, nastala její směna němého předčítání. Slyším občasné obracení stránek, přišla připravená. V duchu vidím ty pečlivě upravené ruce, držící knihu na klíně. Představím si svůj pokoj jako sterilní knihovnu a sebe samotnou jako přízračnou knihovnici, která se oboří na každého přichozího: *Pssst!* Claire je rychlá čtenářka, takže když neslyším obracení stránek dost rychle, poznám, že to jen předstírá. V tom je dobrá.

„Kéž by tu byli naši,“ posteskně si.

Jsem ráda, že nejsou.

Chtěla by je tu mít kvůli sobě, ne kvůli mně. Asi by si řekli, že si za to můžu sama, jako obvykle. Slyším, jak odkládá knihu, kterou naoko četla, a přibližuje se ke mně. Moje myšlenky sílí, jsem nucena je poslouchat, ale rítí se mi hlavou a srázejí se, neudržím žádnou z nich, abych ji stačila pochopit. Claiřin obličej je teď tak blízko u mého, že cítím kávu z jejího dechu.

„Ještě máš ve vlasech sklo,“ zašeptá.

Jakmile mi ta slova přistanou v uších, vnímám, jak mě to táhne kamsi zpátky. Je to jako procházet pozadu hrozně dlouhým temným tunelem. Ocitnu se na vysoké větvi suchého stromu, shlédnu na sebe a zjistím, že mám pořád nemocniční háv. Poznávám ulici pod svými nohama, bydlím nedaleko, jsem skoro doma. V dálce hřmí a já cítím spáleninu, ale nebojím se. Natáhnu se po deštových kapkách, které začínají padat, ale moje ruka zůstává suchá. Všechno, co vidím, má nejtemnější odstín černi, až na drobné světýlko v dálce. Jsem moc ráda, že ho